

alak állott, ki félkezével a saját letépett fátyolát tartotta, másik kezében pedig a legény kötése volt.

Egy szemhunyaság úgy néztek egymásra, mint két ijedt, megkínzott gyerek, aztán fölesuklott a zokogás a lányból, eltakarta az arcát és elrohant.

Hej, de akkor már nem állott meg Balázs ur! Mámoros fejfel rohant a lány után. Már nem tudta, mit tesz, de nem is bánta. Két szökéssel elérte Báránykát, megkapta a kezét és boldog, szerelmes szívvvel ölelte magához. Bárányka pedig lehunyta a szemét s engedte, hogy hulljanak a csókok szemére, szájára . . . Csak mikor kibontakozott a fiu karjaiból, mondotta ijedt, nagyranyilt szemekkel és mégis édes, boldogságos nevetéssel:

— Te . . . te . . . gyaur . . .!

Bali bég azután is csak bárányainak élt. Vidám volt és boldog, pedig a legszebb báránykája Erdélyben éledgett. S Bali bég mégis nagyon megelégedett az étellel. Tudta, hogy az ő napjait megszámlálta már Allah, aki jó és böles, és akinek Mohamed az ő prófétája. Az ő élete beteljesedett. Csak néha-néha tudakozódik egy-egy Erdély felől jövő esausztól, vajjon ismer-e valami Homoródy Balázs nevű gyaurt a fejedelem udvarában? S néha estefelé, mikor a kaposvári müezsim harmadszor kiált a minarit tetején: fordul arccal Erdély felé Bali bég s a távolságon át egy rugdalózó kis gyaur-palántát lát. És Bali bég tudja, hogy Allah szeme Erdélyben is örökődik, mert Allah mindenütt jelen van, csak hogy ott másképen hívják. S bizonyos, hogy Allah, aki böles, neki is, a vén fehérhaju bégnek is, ezer gyönyört tartogat és szent a hite, hogy Mohamed paradicsomában is selymes, fehér birkanyájak várják őt, aki olyan nagyon szerette a bárányokat.

Somogyvár és Vámos között a mezőben fekete rom mered az égnek. Azt mondják a tudósok: templom volt valaha. Én nem hiszem. Nekem úgy mondta a fü, a fa, a virág és a föld, mely édesen, ringatóan takarja Bali béget és igazhíű mozlímjait, mondom, nekem azt mesélte az áldott somogyi rög valaha régen, gyerekkoromban, hogy az a rom valamikor a bárányos bég háza volt . . .

Gyula diák.

AZ UJ EZREDEV, a Move nemzetvédelmi havi folyóirata decemberi számában Gárdonyi Gézaról közöl költői lendületű nekrológot. A vezérrovatban *Kertész Elemérnek* a magyar közgazdasági élet renaissancejáról irt figyelmet érdemlő értekezése, valamint *Palasovszky Bélának* a magyar színvadi élet válságáról szóló cikke emelkednek ki. A szépirodalmi rovatban *Váli Nagy Géza*, dr. *Pápay Imre* és dr. *Bajkay Tibor* versei, valamint *ifj. Legeza Pál*, *Molnár Endre* és *Vadnay Dezső* írásai adnak méltó kiegészítést a szépen fejlődő lap tartalmának. Az „Uj Ezredév“ januári száma Petőfi-szám lesz, melyben irodalmi és művészeti életünk legnagyobbjai fognak emlékezni legnagyobb költőnkéről. Az Uj Ezredév előfizetési árai: Egész évre 150 K. Move tagoknak: 50 K. A Nép, A Szózat és Az Uj Élet előfizetőinek 100 K. Megrendelhető: VI., Podmaniczky-u. 45. II. em. 26., valamint a fiókkiadóhivatalban: IV., Városház-u. 10. fldszt.

MÁR NEMSOKÁRA EL KELL MENNEM.

*Már nemsokára el kell mennem.
A napok mind, mind ugy szaladnak.
Fáj nagyon, hogy ujra a könnyek,
kinok és vágyak tömlőcében,
gondok között, magadra hagylak.*

*Kinok és vágyak tömlőcében
ne sirj, ne sirj nagyon utánam.
Mert visszahuz a sóhajtásod
és — hol majd bátran kéne lépnem —
térdre roskad talán a lábam.*

*Es — hol majd bátran kéne lépnem —
gyáván és gyötrő félelemmel
összecsuklik a bátorságom,
bizó, virágos büszkeségem
s felébred majd a síró Ember.*

*Bizó, virágos büszkeségem
pedig nagyon kell nékem ottan.
(Brenta mentén, öreg sziklákon,
talpig fegyverben, térdig vérben,
élet-váró imádságokban.)*

*Talpig fegyverben, térdig vérben,
a sírásoddal ne hívj engem.
S most add ide a lányos szadat,
hogy rátapadjak alvó-ébre . . .
Már nemsokára el kell mennem.*

Hópehely.

Az ónos égről libbenve szállasz. Friss, rohanó szelek szárnyán keringsz az ürben gomolygó ködpárában.

Lent a mélyben ütött-kopott nádfödélű házak bámulnak rád, csillogó fényes palota rendek, roppant szentélyek szolozsmás áhitattal.

Régi-régi udvarházak felett visz el az utad, hol kongó ódon szobákban, homályos boltozatos folyosók mélyén a legkisebb nesz is sikoltozva hahotáz végig s éjjél körül titok árnyak nyöggetik a fáradt butorokat.

Törtetlen földek, ösrengeteg, eget ostromló hegy óriások felett libbensz s nem kísértének elmúlt örömkök, elhullt bánat, meddön elinált évek.

Sulytalanul visz, visz céltalan utad hópehely.

Szüzi fehéren, üde tisztán szállasz az ürben.

Merre, meddig? Hol ér majd véget partatlan futásod, mi lesz a sorsod?

Gyöngyöző csepp leszel-e forró gyerek arcon, kápráztató szívárvány csillagocska a hosszú, selymes pillán avagy reszkető, ráncos öreg kezen csipős hidegség?

Elveszel-e járt utak hig sarában, kormos kémények fojtó füstjén, vagy valahol elérhetetlen távol örök magányban dermesztő fagyba verve fogod várni az elmulásod?

Libbenve szállasz hópehely bizonytalan, gondtalan utadon. Még szüzi fehéren, üde tisztán. S itt lent a mélyben fekete karjait feléd nyújtja már az Élet . . .

Szamos.

UJ ÉLET a legmagyarabb hetilap.